

Arrest

nr. 238 070 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 19 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Georgië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.2.1. De commissaris-generaal verwijst naar het psychologisch attest dat verzoeker voorlegde en stelt vast dat hieruit blijkt dat verzoeker sinds meerdere maanden aan een depressie lijdt en angstig is. Tevens vermeldt de commissaris-generaal dat verzoeker aangaf stress, zenuwen en panische angsten te hebben. De commissaris-generaal zet vervolgens uiteen dat om hier op een passende wijze aan tegemoet te komen steunmaatregelen werden verleend aan verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het Commissariaat-generaal en dat het persoonlijk onderhoud werd gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. Verzoeker kan dan ook

niet voorhouden dat er geen bijzondere maatregelen genomen zijn voor het verloop van zijn verhoren. Verzoeker licht overigens niet toe welke andere maatregelen er eventueel nog hadden kunnen genomen en hij nuttig acht, noch in welke zin een gebrek hieraan van enige invloed zou kunnen zijn.

Bovendien, niettegenstaande dat verzoeker meent dat de stress, zenuwen en panische angsten wel degelijk een invloed kunnen hebben op een relaas hoewel het tegengestelde zou lijken, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal hoe dan ook dat verzoeker wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat rekening houdende met de genomen maatregelen het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Verzoeker betoogt dat zijn stelling dat hij geen problemen zou hebben in Georgië afgewogen dient te worden tegenover de vele verklaringen dat hij niet naar Georgië kan terugkeren, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit wel degelijk is gebeurd (cfr. infra). Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zijn mentale toestand de oorzaak is van de inhoud van zijn verklaringen. In de mate dat verzoeker voorhoudt onder veel stress te staan, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2.2. Thans wordt de rode draad door het betoog van verzoeker gevormd door een verwijzing naar zijn mentaal-psychologische toestand waarin hij een verschoning poogt te vinden voor de inhoud van zijn verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in Georgië wel degelijk behandeld werd. Er wordt aangestipt dat verzoeker immers naar een arts ging die hem medicatie voorschreef en over wie hij verklaarde dat hij één van de betere artsen van Georgië was. De commissaris-generaal houdt er tevens rekening mee dat verzoeker aangaf dat hij van deze medicatie afhankelijk werd en in België andere medicatie kreeg die hem helpt om af te kicken. Hij komt echter terecht tot het besluit dat uit niets blijkt dat verzoeker om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot, of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Georgië.

Verzoeker geeft thans nog aan dat de behandeling in Georgië duidelijk niet de beste was. Dat de behandeling in zijn land van herkomst niet voldeed aan verzoekers verwachtingen, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. In de mate aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Georgië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. De Raad wijst erop dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen, zo wordt vastgesteld, niets aan de gedane vaststellingen.

De commissaris-generaal stelt verder op goede gronden vast dat de overige door verzoeker aangehaalde problemen van sociaal-economische aard zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, dat verzoeker niet aannemelijk maakt over geen onderdak te beschikken en dat de verklaring dat hij in Georgië niet optimaal zou kunnen herstellen van zijn psychische problemen dient te worden gerelativeerd: "U vreest in Georgië eveneens zonder onderdak en inkomen te vallen. U verklaarde in het verleden moeilijkheden te hebben gehad met het vinden van werk omwille van uw beperkte opleidingsniveau. U zou zich in uw toestand niet kunnen omscholen. De overheid zou geen materiële hulp voorzien, noch zouden er organisaties bestaan in Georgië die u kunnen helpen met het vinden van onderdak of werk (CGVS p. 9, 11). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw vertrek uit Georgië steeds met uw moeder heeft samen gewoond (CGVS p. 6-7). U verklaarde echter niet met uw ouders te willen samenwonen gezien zij de banden met uw schoonbroer niet verbroken hebben en dit negatief zou zijn

voor uw psychologische toestand en herstel (CGVS p. 10). Hieruit kan echter bezwaarlijk afgeleid worden dat u in Georgië niet over onderdak zou beschikken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat u in Georgië niet optimaal zou kunnen herstellen van uw psychische problemen omwille van het feit dat u daar geconfronteerd zou worden met uw problemen uit het verleden (CGVS p. 8), gerelativeerd te worden door uw opmerking dat u niet uit Georgië zou zijn vertrokken indien u een normale job zou hebben gehad, waardoor u op herstel kon hopen (CGVS p. 9).” Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn mening dat het te kort door de bocht is om zijn problemen louter als sociaal-economisch te beschouwen. Met het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het telkens opnieuw verwijzen naar zijn mentaal-psychologische toestand, slaagt verzoeker er – mede gelet op hetgeen reeds hoger werd vastgesteld – niet in voormelde pertinente motieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoeker hekelt vervolgens dat absoluut geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat zijn sociaal-economische problemen hun oorsprong vonden in een etnisch-religieuze context. Hij zet onder verwijzingen naar citaten uit zijn verklaringen uiteen dat de worstenfabriek Azeri-producten maakte, bestemd voor Azeri, en dat het conflict tussen hem met de andere aandeelhouders voortvloeide uit het feit dat de religieuze regels niet nageleefd werden. Tevens haalt verzoeker aan dat hij overtuigd Azeri is wat hem moeilijkheden zou opleveren in zijn zoektocht naar werk. Hij betoogt vervolgens dat verwacht mag worden dat hij ondervraagd werd over het feit dat hij Azeri is en over het niet naleven van de Sharia-voorschriften als onderdeel van het conflict, en hij schuift naar voren dat de Azeri in Georgië een minderheid vormen die wel degelijk gediscrimineerd wordt.

Verzoeker komt met zijn verweer echter niet verder dan loutere post-factum verklaringen. Nergens uit de door verzoeker zelf geciteerde verklaringen blijkt dat hij zich op discriminatie als dusdanig beroept. Verzoeker poogt dan wel te ontkrachten, doch slaagt er niet zijn verklaringen waarnaar de commissaris-generaal terecht verwijst, te weerleggen: “Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde geen vrees voor vervolging te lopen in Georgië. Zo verklaarde u niets of niemand in Georgië te vrezen (CGVS p. 8), zou u nooit problemen met de autoriteiten in Georgië hebben gehad (CGVS p. 12) en zou u buiten de conflicten omtrent uw zaak nooit andere problemen met medeburgers in Georgië hebben gehad (CGVS p. 12). U verklaarde niet naar Georgië te willen terugkeren omdat u vreest psychologische problemen te krijgen, op straat terecht te komen en zonder inkomen te vallen (CGVS vragenlijst nr. 3.4, CGVS p. 8).” Waar verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots stelt gediscrimineerd te worden omwille van het feit dat hij Azeri is, kan hij derhalve niet ernstig worden genomen. De bij het verzoekschrift gevoegde stuk hieromtrent is dan ook niet relevant.

Een loutere verwijzing naar de situatie en discriminatie van Azeri in Georgië volstaan daarenboven niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten.

3.3. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de rechtsgeldigheid van het “*bijzonder volmachtenbesluit*”, haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperkt, waarbij zij verwijst naar de miskenning van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (het EVRM).

Zij meent dat de ‘problematiek van Covid-19’ geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden en dat door de Raad onterecht gesteld wordt dat haar zaak met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet op louter schriftelijke wijze kan behandeld en verworpen worden. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat zeker gelet op de bijzonder lange uiteenzetting in de beschikking het wel degelijk van belang is dat zij daarop mondeling haar visie kan geven tijdens pleidooien en het manifest onterecht is dat de Raad meent dat er aanleiding is om haar zaak te behandelen en af te wijzen volgens de schriftelijke procedure.

Dit des te meer, nu ingevolge de Covid-maatregelen de verzoekende partij haar recht alsnog toegang te vragen tot de rechter wordt beperkt, zo luidt de pleitnota verder, en zij meent dat dit uitzonderingsregime eveneens het recht op gelijke behandeling schendt. Zij kan zich in geen geval akkoord verklaren met de analyse, die naar haar mening niet *in concreto* antwoordt op haar verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in haar verzoekschrift, de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou bevestigen.

Wat de analyse in de beschikking betreft, stelt de verzoekende partij in haar pleitnota dat deze “*minstens als niet pertinent niet gevolgd kan worden*”. Naar haar mening beperken de eerste twee punten van de beschikking zich ertoe vast te stellen dat zij afkomstig is uit Georgië en dat dit een veilig land van herkomst is, wat echter een individueel onderzoek van haar asielaanvraag niet uitsluit. Zij stelt verder dat zij wel degelijk in het kader van dit individueel onderzoek verschillende elementen aanbracht die aantonen dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt. De verzoekende partij citeert vervolgens uit de beschikking en bestempelt de passages als een *a priori* analyse, terwijl zij, naar haar mening, in haar verzoekschrift met zorg de verschillende motieven van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerlegt en de beschikking hierop geen antwoord biedt.

De verzoekende partij geeft in haar pleitnota verder aan dat onvoldoende rekening gehouden werd met haar psychologische toestand, minstens zou niet geantwoord zijn op het motief volgens hetwelk het niet is omdat bij een verhoor alle mogelijke maatregelen genomen werden om dit zo goed mogelijk te laten verlopen en omdat zij schijnbaar een coherent relaas heeft kunnen brengen, dat deze verklaringen niet beïnvloed werden door haar psychologische toestand. Er dient dan ook bij de beoordeling van haar relaas rekening gehouden te worden met dit gegeven, zo stelt zij. De verzoekende partij meent onheus behandeld te zijn, te meer zou een voorzichtig en gedegen onderzoek wel rekening dienen te houden met deze elementen. Zij betoogt verder: “*Dat het immers niet opgaat het feit dat verzoeker bv. optimistisch poogt te zijn, en zou gesteld hebben dat hij geen problemen zou hebben in Georgië bijvoorbeeld afgewogen dient te worden tegenover de vele verklaringen van verzoeker dat hij niet naar Georgië kan terugkeren.*” en dat er bovendien een onderscheid dient gemaakt te worden tussen rechtstreekse vervolging vanwege de autoriteiten en een gebrek aan bescherming vanwege diezelfde autoriteiten.

De pleitnota luidt verder dat de verklaringen van de verzoekende partij absoluut niet eenduidig zijn en dat haar psychologische problemen dan ook wel degelijk een invloed blijken gehad te hebben op haar verklaringen. De verzoekende partij citeert vervolgens uit haar verklaringen en zij stelt dat zij bij het begin van het verhoor niet kon bevestigen dat zij zich in staat voelde het verhoor af te leggen, dat zij ten andere herhaalde het ene en het tegenovergestelde zegt, en zij geeft het voorbeeld te hebben aangegeven dat zij geen contacten heeft sedert enkele maanden, maar onlangs dan toch weer wel. Zij meent dat er bovendien rekening dient gehouden te worden met het feit dat haar perceptie van de werkelijkheid niet steeds accuraat is en dat gelet op haar ernstige psychologische toestand, zij zou zelfs aan hallucinaties lijden, haar verklaringen dan ook met de nodige voorzichtigheid behandeld dienen te worden. De verzoekende partij oordeelt dat dit niet gebeurde door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat de beschikking meent dat daar evenmin rekening mee gehouden dient te worden.

Verder geeft de verzoekende partij in haar pleitnota aan dat bovendien haar psychisch medische problematiek samenhangend is met haar socio-economische problematiek, die dan weer gelinkt is aan etnisch-religieuze discriminatie. Naar haar mening stelt de Raad onterecht dat dit “*post factum*” verklaringen zouden zijn en zij verwijst naar haar verklaringen omtrent de worstenfabriek die Azeri-producten maakte, bestemd voor de Azeri, dat het conflict van de verzoekende partij met de andere aandeelhouders voortvloeide uit het feit dat de religieuze regels niet nageleefd werden, dat de regels volgens de Sharia niet werden nageleefd, dat haar relaas wel degelijk ondersteund wordt met documenten en dat zij een overtuigd Azeri is, wat haar ook moeilijkheden opleverde in haar zoektocht naar werk. Zij zou dit hebben vermeld, doch er zou niet de minste aandacht aan zijn besteed en er werden geen vragen gesteld.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij uitdrukkelijk haar Azeri-etnie als onderdeel van haar probleem aangaf, haar persoonlijke discriminatie bovendien ondersteunde met algemene informatie en dat ze zich geenszins beperkte tot het “*louter aanhalen*” van haar etnie.

Zij merkt vervolgens op dat zij niet instemt met de verwijzing naar de “*geëigende procedure 9ter*” voor wat betreft haar medische problematiek, daar waar dit deel uitmaakt van haar vrees ingeval van gedwongen terugkeer.

Tot slot bevestigt de verzoekende partij haar vraag om gehoord te worden en om zich mondeling te kunnen uitdrukken voor de rechter die zal dienen te oordelen over haar vraag tot internationale bescherming. Zij wenst “*te onderstrepen dat de moeilijkheden voor de Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen -de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 - en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre de Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het verzoeker eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken om zijn raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden.*” Dat de verzoekende partij dan ook uitdrukkelijk vraagt dat in haar dossier een zitting zou georganiseerd worden, teneinde haar toe te laten zich uit te drukken en haar te verdedigen.

3.2.1. Waar de verzoekende partij argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020, een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor de verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

De verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 19 juni 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 juni 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. De verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijk had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

De Raad ziet bovendien niet in, noch wordt door de verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op een gelijke behandeling geschonden wordt. Immers, verzoekende partij heeft net (zo)als eenieder die in het kader van de louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet vraagt om gehoord te worden, de mogelijkheid om haar opmerkingen met betrekking tot de (in) de beschikking (opgenomen grond) te formuleren, een mogelijkheid die zij *in casu* ook daadwerkelijk benut. Artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 voorziet dat de Raad tijdens een welbepaalde periode, in het kader van de gerechtelijke maatregelen tegen een (verdere) verspreiding van het corona-virus, in die gevallen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval, uitspraak kan doen zonder openbare terechtzitting. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* echter niet het geval. Thans ligt in de vorm van voormeld bijzondere machtenbesluit een objectieve verantwoording voor voor de huidige procedurele wijzigingen en maatregelen in het kader van de Covid-19 pandemie.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de omvang van de beschikking en kritiek uit op de toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet *in casu*, toont zij niet aan welke rechtsgrond de toepassing van voormelde bepaling in de weg zou staan en slaagt zij er evenmin in aan te tonen welk belang zij heeft bij haar betoog of in welke zin haar rechten zouden zijn geschaad. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont niet aan in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknutting van haar rechten vormt. De verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat het voor haar onmogelijk, minstens zeer moeilijk was om haar raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in het bijzijn van een tolk, rekening houdende met de – wat zij benoemt als – bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Nog daargelaten de mogelijkheid tot het aanwenden van andere communicatiekanalen, dient er opnieuw op te worden gewezen dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van voormelde mogelijkheid om een pleitnota in te dienen en zij alzo wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen heeft om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 4 juni 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. Overigens kan niet worden ingezien en de verzoekende partij licht niet *in concreto* toe, noch toont zij aan hoe het gegeven dat zij alsnog mondeling opmerkingen op een zitting zou kunnen formuleren, die zij dus even goed schriftelijk kan aanbrengen, van enige invloed kan zijn op de grond in de beschikking (en de vaststellingen in de bestreden beslissing). Met haar betoog, onder meer betreffende de ontmoeting met haar raadsman, toont zij niet aan verhinderd te zijn (geweest) specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming in het kader van het huidig verzoek om internationale bescherming (anders) zouden kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij slaagt er op dit punt dan ook evenmin aan te tonen welk belang zij heeft bij haar grieven.

De Raad stipt nog aan dat in die mate de verzoekende partij haar kritiek op het door haar geviseerde voornoemde bijzondere machtenbesluit, waarvan zij de rechtsgeldigheid in vraag stelt en aanklaart, louter wetskritiek betreft, dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt gevisieerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 4 juni 2020 wordt

geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, zij het erg beperkt en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoot, zo goed mogelijk te vrijwaren.

3.2.2. Na in haar pleitnota van 19 juni 2020 een algemeen betoog te hebben gevoerd omtrent de vaststellingen in de beschikking van 4 juni 2020 die zij bestempelt als een *a priori* analyse, hetgeen niet strookt met de gronden van de beschikking van 4 juni 2020 zoals hierna zal blijken, betoogt de verzoekende partij dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische toestand. De Raad wijst echter op de gronden van voormelde beschikking waaruit het tegendeel blijkt:

“3.2.1. De commissaris-generaal verwijst naar het psychologisch attest dat verzoeker voorlegde en stelt vast dat hieruit blijkt dat verzoeker sinds meerdere maanden aan een depressie lijdt en angstig is. Tevens vermeldt de commissaris-generaal dat verzoeker aangaf stress, zenuwen en panische angsten te hebben. De commissaris-generaal zet vervolgens uiteen dat om hier op een passende wijze aan tegemoet te komen steunmaatregelen werden verleend aan verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het Commissariaat-generaal en dat het persoonlijk onderhoud werd gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat er geen bijzondere maatregelen genomen zijn voor het verloop van zijn verhoren. Verzoeker licht overigens niet toe welke andere maatregelen er eventueel nog hadden kunnen genomen en hij nuttig acht, noch in welke zin een gebrek hieraan van enige invloed zou kunnen zijn.

Bovendien, niettegenstaande dat verzoeker meent dat de stress, zenuwen en panische angsten wel degelijk een invloed kunnen hebben op een relaas hoewel het tegengestelde zou lijken, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal hoe dan ook dat verzoeker wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat rekening houdende met de genomen maatregelen het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Verzoeker betoogt dat zijn stelling dat hij geen problemen zou hebben in Georgië afgewogen dient te worden tegenover de vele verklaringen dat hij niet naar Georgië kan terugkeren, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit wel degelijk is gebeurd (cfr. infra). Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zijn mentale toestand de oorzaak is van de inhoud van zijn verklaringen. In de mate dat verzoeker voorhoudt onder veel stress te staan, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.”

Door voormelde gronden uit de beschikking te citeren en op algemene wijze te betogen dat *“het niet is omdat bij een verhoor alle mogelijke maatregelen genomen werden om dit zo goed mogelijk te laten verlopen en omdat schijnbaar verzoeker een coherent relaas heeft kunnen brengen, dat deze verklaringen niet beïnvloedt werden door de psychologische toestand van verzoeker.”* slaagt de verzoekende partij er niet in voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Dit is evenmin zo waar zij zich niet kan vinden in het oordeel van de Raad dat zij zich niet kan verschuilen achter haar mentaal-psychologische toestand in een poging tot het vinden van verschuiving voor haar verklaringen. De verzoekende partij komt in wezen niet verder dan de behandeling als *“onheus”* te bestempelen en elementen, onder meer omtrent haar verklaring geen vrees voor vervolging te lopen in Georgië, en citaten uit haar verzoekschrift te herhalen. Door in haar pleitnota citaten (opnieuw) op te nemen waaruit naar haar mening blijkt dat deze niet eenduidig zijn, kan zij niet zonder meer afleiden, laat staan dat zij kan poneren, dat dit te wijten is aan haar psychologische problemen. Zij herneemt tevens dat haar stelling dat zij geen problemen zou hebben in Georgië, afgewogen dient te worden tegenover de vele

verklaringen dat zij niet naar Georgië kan terugkeren. Hiermee kan zij de vaststelling van de Raad dat rekening houdende met de genomen maatregelen, het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat niets erop wijst dat haar mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen, niet aan het wankelen brengen.

Waar de verzoekende partij, in het kader van haar betoog dat gelet op haar ernstige psychologische toestand haar verklaringen dan ook met de nodige voorzichtigheid behandeld dienen te worden, voorhoudt dat dit niet gebeurde door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en *“dat de voorafgaandelijke beschikking meent dat daar evenmin rekening mee gehouden dient te worden”*, blijkt dit niet als dusdanig uit de beschikking. Wel wordt op goede gronden vastgesteld: *“Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zijn mentale toestand de oorzaak is van de inhoud van zijn verklaringen.”*

3.2.3. Verder meent de verzoekende partij in haar pleitnota dat in de beschikking haar verklaringen ten onrechte als *“post factum”* worden aanzien, nu zij deze naar haar mening reeds bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen liet gelden. Zij stelt tevens dat zij dit in haar verzoekschrift duidelijk uiteenzette. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in haar pleitnota in wezen opnieuw niet verder komt dan het betoog uit haar verzoekschrift te herhalen met verwijzing naar de citaten uit haar verklaringen. De Raad herneemt hetgeen in de beschikking hieromtrent op goede gronden wordt gesteld:

“Verzoeker hekelt vervolgens dat absoluut geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat zijn sociaal-economische problemen hun oorsprong vonden in een etnisch-religieuze context. Hij zet onder verwijzingen naar citaten uit zijn verklaringen uiteen dat de worstenfabriek Azeri-producten maakte, bestemd voor Azeri, en dat het conflict tussen hem met de andere aandeelhouders voortvloeide uit het feit dat de religieuze regels niet nageleefd werden. Tevens haalt verzoeker aan dat hij overtuigd Azeri is wat hem moeilijkheden zou opleveren in zijn zoektocht naar werk. Hij betoogt vervolgens dat verwacht mag worden dat hij ondervraagd werd over het feit dat hij Azeri is en over het niet naleven van de Sharia-voorschriften als onderdeel van het conflict, en hij schuift naar voren dat de Azeri in Georgië een minderheid vormen die wel degelijk gediscrimineerd wordt.

Verzoeker komt met zijn verweer echter niet verder dan loutere post-factum verklaringen. Nergens uit de door verzoeker zelf geciteerde verklaringen blijkt dat hij zich op discriminatie als dusdanig beroept. Verzoeker poogt dan wel te ontkrachten, doch slaagt er niet zijn verklaringen waarnaar de commissaris-generaal terecht verwijst, te weerleggen: “Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde geen vrees voor vervolging te lopen in Georgië. Zo verklaarde u niets of niemand in Georgië te vrezen (CGVS p. 8), zou u nooit problemen met de autoriteiten in Georgië hebben gehad (CGVS p. 12) en zou u buiten de conflicten omtrent uw zaak nooit andere problemen met medeburgers in Georgië hebben gehad (CGVS p. 12). U verklaarde niet naar Georgië te willen terugkeren omdat u vreest psychologische problemen te krijgen, op straat terecht te komen en zonder inkomen te vallen (CGVS vragenlijst nr. 3.4, CGVS p. 8).” Waar verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing plots stelt gediscrimineerd te worden omwille van het feit dat hij Azeri is, kan hij derhalve niet ernstig worden genomen. De bij het verzoekschrift gevoegde stuk hieromtrent is dan ook niet relevant.” (eigen onderlijning)

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het opnieuw opnemen van de citaten in haar pleitnota tot een andere beslissing zou leiden. Door te betogen dat zij *“uitdrukkelijk zijn Azeri-ethnie als onderdeel van zijn probleem aangaf”* en *“zijn persoonlijke discriminatie bovendien ondersteunde met algemene informatie”*, kan de verzoekende partij niet overtuigen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, leest de Raad in de door de verzoekende partij wederom geciteerde verklaringen niet dat zij zich op discriminatie als dusdanig beriep, zoals terecht wordt vastgesteld in de beschikking. Daarenboven, zelfs indien uit deze verklaringen een verwijzing naar discriminatie zou blijken, dan nog slaagt de verzoekende partij er niet in haar verklaringen waarnaar de commissaris-generaal verwijst en waarnaar tevens in de beschikking van 4 juni 2020 wordt verwezen in een ander daglicht te stellen: *“Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde geen vrees voor vervolging te lopen in Georgië. Zo verklaarde u niets of niemand in Georgië te vrezen (CGVS p. 8), zou u nooit problemen met de autoriteiten in Georgië hebben gehad (CGVS p. 12) en zou u buiten de conflicten omtrent uw zaak nooit andere problemen met medeburgers in Georgië hebben gehad (CGVS p. 12). U verklaarde niet naar Georgië te willen*

terugkeren omdat u vreest psychologische problemen te krijgen, op straat terecht te komen en zonder inkomen te vallen (CGVS vragenlijst nr. 3.4, CGVS p. 8)." Het weze hierbij nog benadrukt dat het de taak is van de verzoekende partij om de verschillende elementen van haar relaas zo concreet mogelijk toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan zo volledig mogelijk aan te reiken, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op haar persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met haar vertrek uit haar land.

De Raad wijst tevens op volgende grond uit voornoemde beschikking die eveneens staande blijft:

Een loutere verwijzing naar de situatie en discriminatie van Azeri in Georgië volstaan daarenboven niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

3.2.4. In de mate dat de verzoekende partij vervolgens voorhoudt dat in voornoemde beschikking wat betreft haar medische problematiek slechts wordt gesteld dat zij beroep dient te doen op de geëigende procedure met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd daar uit voornoemde beschikking blijkt:

"In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in Georgië wel degelijk behandeld werd. Er wordt aangestipt dat verzoeker immers naar een arts ging die hem medicatie voorschreef en over wie hij verklaarde dat hij één van de betere artsen van Georgië was. De commissaris-generaal houdt er tevens rekening mee dat verzoeker aangaf dat hij van deze medicatie afhankelijk werd en in België andere medicatie kreeg die hem helpt om af te kicken. Hij komt echter terecht tot het besluit dat uit niets blijkt dat verzoeker om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot, of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Georgië.

Verzoeker geeft thans nog aan dat de behandeling in Georgië duidelijk niet de beste was. Dat de behandeling in zijn land van herkomst niet voldeed aan verzoekers verwachtingen, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. In de mate aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Georgië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. De Raad wijst erop dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen, zo wordt vastgesteld, niets aan de gedane vaststellingen.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat dit deel uitmaakt van haar vrees ingeval van gedwongen terugkeer, wijst de Raad er nog op dat de bevoegdheid van de Raad in de procedure met volle rechtsmacht bestaat uit de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, zodat het betoog van de verzoekende partij omtrent een terugkeer, *in casu* niet dienstig is.

3.2.5. De verzoekende partij poneert nog in haar pleitnota dat haar psychisch medische problematiek samenhangend is met haar socio-economische problematiek, die dan weer gelinkt is aan etnisch-religieuze discriminatie. Zij gaat echter niet *in concreto* in op en formuleert geen daadwerkelijk concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond aangaande de aangehaalde problemen van socio-economische aard. Ze brengt geen valabele argumenten bij die hierop een ander licht werpen.

3.3. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij bepaalde punten uit de beschikking isoleert en als *a priori* beoordelingen benoemt, daar uit de beschikking wel degelijk een beoordeling *in concreto* blijkt. Deze concrete vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de voornoemde beschikking waarbij eveneens omtrent de door de verzoekende partij thans herhaalde elementen gemotiveerd standpunt wordt ingenomen. De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het louter tegenspreken en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en argumenten, hetgeen geen dienstig verweer uitmaakt en geenszins van aard is om afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking. De verzoekende partij slaagt er dan ook

evenmin in concrete argumenten aan te reiken die aantonen dat het onderzoek *in casu* niet afdoende werd gevoerd.

Door te volharden in alle middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, zoals zij stelt, of door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij hier en daar een opmerking toevoegt, zij gaat immers herhalingen en algemene beweringen buiten beschouwing gelaten, nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad besluit dat de door de verzoekende partij per pleitnota van 19 juni 2020 aangebrachte argumenten, geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 4 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS